

socialistiske Finansstyre, vi havde i Tiden fra 1913 til 1920, og som de nuværende Regeringspartier bærer Hovedansvaret} for.

Og naar vi saa kommer til Venstres Finansstyre i Tiden 1920—24, ja, saa er der ingen Grænser for den Kritik, som lyder fra Regeringspartierne Side. Der kan derfor være Grund til at stille det Spørgsmaal: Med hvilken Ret lyder denne Kritik? Har man fra radikal og socialistisk Side ydet noget Bidrag til at forbedre Statens Økonomi i disse Aar, der berettiger dem til at øve en saadan Kritik overfor Venstre? Jeg mener absolut nej, og jeg mener, at ethvert Barn i Landet ved, at den økonomiske Indsats, som blev ydet fra de nuværende Regeringspartiers Side i de Aar, bestod i stadige Overbud og større Krav til Statskassen. Sandheden er derfor den, at hvis vi havde fulgt de Krav, der kom fra den Side, vilde den økonomiske Stilling have været langt ringere, end den er nu. Og ser vi saa paa den nuværende Regerings Indsats i økonomisk Henseende, ja, saa er denne Regering jo sluppet nemt over det, thi det, den gør i dette Øjeblik, er jo, at den tilegner sig Æren for Venstres Konsolideringspolitik i Tiden fra 1920 til 1924. Det er den Konsolideringspolitik, som giver sig Udtryk i Statsregnskabet for 1925—26, og den Indsats, der er gjort fra Socialdemokratiets Side, er, som Venstres Ordfører Gang paa Gang har paa-peget: en Føringelse af Indtægterne og en Forøgelse af Udgifterne.

Saadan er i Virkeligheden de faktiske Forhold. Æren for Balancen tilkommer efter min Mening i første Række Venstre, men Ansvar for de kommende Aars Finanslove, hvor den socialistiske Administration vil give sig Udslag, er jeg villig til at overlade den nuværende Regering. Man kan jo nemlig ikke samtidig blæse og have Mel i Munden, og Regeringen er heller ikke i Stand til baade at indfri de mange kostbare Løfter til Vælgerne og samtidig drive økonomisk Politik. Disse to Ting lader sig nu en Gang ikke forene, og Regeringen har derfor gennem sine kostbare Løfter til Vælgerne afskaaret sig selv fra at føre en virkelig økonomisk Politik.

Men det, vi trænger til i dette Øjeblik, er jo en sund Økonomi og gennemført Sparsommelighed. Det er en bydende Nødvendighed, efter som vort Erhvervslivs Stilling er, og eftersom vi arbejder under saa vanskelige Vilkaar. Spørgsmaalet er da: Kan eller vil Regeringen føre an i en saadan Politik, som Tiden og Erhvervs-

livet kræver? Jeg hører ikke til dem, der tror paa det, thi de Veje, den nuværende Regering anviser, og de Midler, den anvender, fører os kun dybere og dybere ud i Uføret. Det eneste virkelige Middel, som Regering og Rigsdag har til Raadighed, er jo at bidrage til Produktionsudgifternes Nedsættelse, til Nedsættelse af Takster, Skatter, offentlige Byrder, Lønninger o. s. v. Det er i Virkeligheden de eneste Veje, vi har at gaa, men det viser sig jo, at det er ikke de Veje, den nuværende Regering vil følge. Den mener, at man ved kunstige Foranstaltninger, ved Tilskud, Laan o. s. v., ved at trække Veksler paa Fremtiden, skulde være i Stand til at komme ud over Vanskelighederne og opretholde Lønninger, der ligger langt over den øvrige Verdens, og en Standard, som hører Krigens Højkonjunkturer til. Men den Vej gaar nu ikke. Kunstige Midler er efter min Mening ikke i Stand til at overvinde Krisen, men vil tværtimod kun forlænge den. Vi maa se Sandheden i Øjnene, og det er den, at store Dele af vort Erhverv arbejder i dette Øjeblik med Tab, og det, Regering og Rigsdag først og fremmest har at gøre og kan gøre, er at lette Byrderne for Erhvervslivet. Kan der gøres endnu mere, er det kun godt, men en Lettelse i Takster, Skatter, Afgifter o. lign. er et af de Krav, der maa stilles og gennemføres snarest muligt. Det gælder ikke alene Statsbudgettet, men det gælder i langt højere Grad de kommunale Budgetter. En Lettelse i de kommunale Byrder er en bydende Nødvendighed, og der trænges ikke alene til en Lettelse, men der trænges til en *Omlægning* af vort Skattesystem.

Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger om vor Amtsbeskatning. Den er efter min Mening fuldkommen forældet og ganske urimelig. Som det er nu i de fleste Amter, hviler Skatten jo i det væsentlige paa fast Ejendom uden Hensyn til, om disse Ejendomme giver nogen Indtægt, ja, selv om de endog giver betydelige Tab, udskriver man alligevel Amtets Behov som en ren og skær Bruttobeskatning paa fast Ejendom. Alle Udgifter til Politivæsen, Fattigvæsen, Medicinalvæsen, Sygehuse, Vejvæsen o. s. v. lignes paa fast Ejendom. — Er der i Virkeligheden nogen, der endnu vil forsvare et saadant Grundlag? Jeg tror ikke paa det. Saa kan man ganske vist sige, at man kan bruge Landkommunallovens § 50, der giver Adgang til at udskrive en Trediedel paa Kommunerne.